

РЕШЕНИЕ

№ 246

гр. Плевен, 09.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, IV ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на десети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ЦВЕТЕЛИНА М. ЯНКУЛОВА-СТОЯНОВА

Членове: РЕНИ В. ГЕОРГИЕВА
ЕМИЛИЯ АТ. КУНЧЕВА

при участието на секретаря ДАФИНКА Н. БОРИСОВА
като разглежда докладваното от ЕМИЛИЯ АТ. КУНЧЕВА Въззивно гражданско дело № 20224400500124 по описа за 2022 година

Въззивно производство по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Образувано е въз основа на постъпила въззивна жалба, озаглавена „Обжалване“, подадена от Д. П. А. срещу решение № 129 от 03.02.2022 г. по гр.д. № 3749/2021 г., по описа на Районен съд – Плевен, с което са отхвърлени като неоснователни предявените от същата против Й. Т. Р., от с. ***, искове с правно основание чл. 45 от ЗЗД за заплащане на сумата от 10 000 лв., представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди, изразяващи се в лишаване на ищцата от наследството на Ц. Т. Х., б.ж. на с. ***, починал на *** г., и направени разходи за детективски услуги и за заплащане на сумата от 10 000 лв., представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания. Във въззивната жалба са изложени оплаквания, които смислово не обосновават основания за неправилност на атакуваното с нея съдебно решение. Жалбоподателката е депозирала и множество писмени становища, съдържащи искания за събиране на нови доказателства, включително и ексхумация на починалия Ц. Х., които с протоколно определение от проведеното съдебно

заседание са оставени без уважение като преклудирани и неотносими към предмета на правния спор. В хода на въззивното производство е допусната правна помощ на въззивната жалбоподателка, изразяваща се в процесуално представителство. В съдебно заседание назначеният процесуален представител адв. П. поддържа така подадената въззивна жалба и пледира за нейното уважаване.

Ответницата по въззивната жалба Й.Т. Р. счита жалбата за неоснователна и моли окръжния съд да потвърди обжалваното решение чрез назначения ѝ особен представител по делото адв. Р.М.. Становището е обосновано в представения писмен отговор на въззивната жалба.

Като взе предвид данните по делото и наведените от страните доводи, настоящият съдебен състав на Плевенски окръжен съд намира разглеждането на въззивната жалба за процесуално допустимо, а по същество жалбата за неоснователна, предвид следните съображения:

Първоинстанционният съд е сезиран с искова молба, подадена от Д. П. А., с посочен адрес в гр. София, срещу Й. Т. Р., от с.***. От изложените в исковата молба фактически твърдения и заявени искания не може да се изведе предмета на правния спор, с оглед на което съдът е дал указания на ищцата да уточни в какво се състои искането ѝ до съда.

Постъпила е уточняваща молба, от съдържанието на която може да се направи извод, който се предпоставя и от съдържанието на първоначално подадената искова молба, че целта на ищцата е да се установи „фамилна анамнеза“ на биологичния ѝ баща, от каквато счита, че е била лишена от страна на ответницата.

Първоинстанционният съд е счел, че депозираната искова молба е недопустима, като с определение от 18.06.2021 г. е върнал същата и е прекратил производството по делото. Първоинстанционното прекратително определение е отменено с определение на Плевенски окръжен съд от 16.07.2021 г. по в.ч.гр.д. № 549/2021 г. и делото е върнато за продължаване на съдопроизводствените действия по него, като въззивната инстанция е указала, че заявената претенция от ищцата е за получаване на обезщетение.

След връщането на делото в районния съд исковата молба отново е оставена без движение и на ищцата е указано да посочи обстоятелствата, на които основава иска си за обезщетение срещу ответницата Й.Р., както и да

конкретизира размера на претендираното обезщетение. Ищцата е подала уточняваща молба, съдържаща фактически твърдения, че ответницата, която е нейна биологична майка, е излъгала в подадена от нея декларация, че бащата на ищцата е неизвестен, като по този начин пречи на ищцата да се сдобие с фамилна анамнеза, която ѝ е необходима, тъй като от дете постоянно боледува. Твърди още, че това подлага на риск живота ѝ, защото и двамата ѝ осиновители се оказали шизофреници и са я откраднали от дома за сираци. Ищцата е уточнила, че претендира обезщетение от ответницата в размер на сумата от 20 000 лв.

Едва в проведеното в първоинстанционното производство съдебно заседание от 26.01.2022 г. назначеният процесуален представител на ищцата адв. А. е направила уточнение, че е предявена претенция за сумата от 10 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания от заболявания, които са унаследени от рожденните ѝ родители, но поради факта, че ответницата е скрила данни за биологичния ѝ баща, тя не е могла да се снабди своевременно с документи и анамнеза за неговото състояние и болестите, от които е боледувал, поради което в продължение на годините се е влошавало и нейното здравословно състояние, защото не е получавала адекватно лечение. Уточнено е също така, че е предявена и претенция за сумата от 10 000 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, претърпени от ищцата в резултат на това, че е била лишена от наследството на биологичния ѝ баща и че е направила разходи за детективска агенция.

От събраните по делото писмени доказателства се установява, че ответницата Й.Р. е подала декларация, с която е дала съгласие малолетното ѝ дете И. Й. Р., родена на *** г., да бъде осиновена от родителите, които Дом „Майка и дете“ намира за подходящи и не оспорва техния избор. С решение на Софийски районен съд от 24.12.1979 г. по гр.д. № *** г. е допуснато осиновяване при условията на чл. 54 от СК на И. Й. Р., родена на *** г. от майка Й. Т. Р. и баща неизвестен, от П.И.А. и П. П. А., от гр. София. По делото са приложени също така акт за предаване на детето И. Й. Р. на осиновителите, осъществено на 22.11.1979 г., както и молба от осиновителите за допускане на осиновяване на основание чл. 54 от СК и съставяне на нов акт за раждане на осиновеното дете, в който да бъдат вписани като негови родители, а детето да бъде вписано с имената Д. П. А..

По искане на ищцата в първоинстанционното производство са събрани гласни доказателства. Разпитаният свидетел И. Т. е дал показания, че е живял на съпружески начала със сестрата на ответницата, но не е знаел, че Й. има дете, нито че е имала връзка с Ц.. Самата ищца му се обадила миналата година и му казала, че е дъщеря на Й..

По делото е приложен акт за смъртта на Ц. Т. Х., роден на *** г. в гр. Септември, починал на *** г. в гр. Плевен, с отразено в акта семейно положение „женен“.

С оглед на гореизложените фактически констатации, основани на релевантния за предмета на правния спор доказателствен материал, въззивният съд приема от правна страна следното:

Предявените обективно съединени иски са с правно основание чл. 45 от ЗЗД, както правилно същите са квалифицирани и от първоинстанционния съд.

Сложният фактически състав на непозволеното увреждане включва няколко кумулативно свързани елемента, като липсата на който и да е от тях изключва приложението на института, респективно не води до ангажирането на деликтната отговорност на причинителя. Тези елементи са: виновно и противоправно деяние /действие или бездействие/, вреди, причинна връзка между деянието и вредите.

От събраните по делото доказателства в настоящия случай по никакъв начин не се установяват твърденията на ищцата за виновно противоправно поведение на ответницата, изразяващо се в укриване на данни при даденото от нейна страна съгласие за осиновяване на роденото от нея дете относно бащата на детето. В исковата молба се твърди, че ищцата е дъщеря на починалия на *** г. Ц. Т. Т.. По делото обаче не са събрани доказателства, установяващи произхода ѝ по предвидения в закона ред - нито с оглед на презумпцията за бащинство /чл. 61 СК/, нито чрез припознаване по реда на чл. 64 СК, нито по съдебен ред, както е предвидено в чл. 69 СК. В акта за смъртта на Ц. Т. е посочено, че семейният му статус е „женен“, но по делото не са налице данни, а липсват и твърдения от страна на ищцата, че негова съпруга към момента на раждането на ищцата е била ответницата Й.Р.. Не са налице също така данни за извършено по надлежния ред припознаване на

ищцата от страна биологичния ѝ баща. При това положение съгласието за осиновяване на ищцата е дадено от родителя, по отношение на когото произходът е установен – жената, която я е родила, като липсва законово основание да бъде посочен в подадената от майката декларация биологичния баща на детето.

В този смисъл не е налице първата кумулативна законова предпоставка от сложния фактически състав, за да се приложи в случая института на непозволеното увреждане.

Независимо от това, следва да бъде посочено, че при условията на пълно и главно доказване в случая ищцата не е доказала твърденията си за търпени от нея неимуществени и имуществени вреди, поради липсата на документи, установяващи фамилната анамнеза на починалия Ц. Т., и поради лишаването ѝ от наследството на същия.

В тази връзка следва да се има предвид, че здравословното състояние на ищцата зависи изцяло от нейната инициатива да се подложи на необходимите прегледи и изследвания с оглед профилактика и лечение на здравословни проблеми и без да разполага с документи за фамилна обремененост по отношение на определени заболявания.

Що се касае до твърденията на ищцата, че е била лишена от наследството на Ц. Т., то при наличието на доказателства за осъществено пълно осиновяване по реда на чл. 54 от СК /от 1968г./ и при липсата на данни, а и на твърдения за прекратяване на същото, наследствените правоотношения се развиват между осиновената и нейните осиновители и техните роднини, но тези отношения се прекратяват по отношение на рождените родители. В този смисъл за ищцата липсва законова възможност за наследяване на биологичните ѝ родители, а оттам и да претендира имуществени вреди във връзка с лишаването ѝ от такава възможност.

В контекста на тези съображения, въззивният съд приема, че предявените осъдителни иски са неоснователни и подлежат на отхвърляне.

Обжалваното решение на Плевенски районен съд е валидно, допустимо и правилно и като такова подлежи на потвърждаване.

Въззивната инстанция споделя изцяло фактическите и правни изводи на първоинстанционния съд в обжалваното решение и на основание чл. 272

ГПК възприема същите като мотиви и на настоящия съдебен акт.

Така мотивиран и на основание чл. 271, ал. 1 ГПК, Плевенският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 129 от 03.02.2022 г. на Районен съд – Плевен, постановено по гр.д. № 3749/2021 г.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен касационен съд на РБ в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____